

U 10/2017 rd

Statsrådets skrivelse till riksdagen om ett förslag till Europaparlamentets och rådets direktiv om ändring av direktiv 2012/27/EU om energieffektivitet

Enligt 96 § 2 mom. i grundlagen sänds kommissionens förslag av den 30 november 2016 till Europaparlamentets och rådets direktiv om ändring av direktiv 2012/27/EU om energieffektivitet samt en promemoria om förslaget till riksdagen.

Helsingfors den 2 februari 2017

Näringsminister Mika Lintilä

Konsultativ tjänsteman Pentti Puhakka

ARBETS- OCH NÄRINGSMI- PROMEMORIA EU/2016/1748
NISTERIET

18.1.2017

FÖRSLAG TILL EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS DIREKTIV OM ÄNDRING AV DIREKTIV 2012/27/EU OM ENERGIEFFEKTIVITET

1 Förslagets bakgrund och mål

Kommissionen utfärdade den 30 november 2016 ett förslag till Europaparlamentets och rådets direktiv om ändring av direktiv 2012/27/EU (COM(2016) 761 final). Översynen av direktivet om energieffektivitet (energieffektivitetsdirektivet) grundar sig på ett behov att skapa rättsliga ramar för energieffektivitet efter 2020. Förslaget är en del av kommissionens paket för ren energi, som omfattar åtta lagstiftningsförslag.

En central del av energiunionen är principen om ”energieffektivitet först” och den omsätts genom detta förslag i praktiken. Energieffektivitet är ett av de mest effektiva sätten för att främja övergången till en koldioxidsnål ekonomi och uppnå unionens energi- och klimatmål. Genom energieffektivitetsåtgärder skapas också tillväxt, sysselsättning och investeringsmöjligheter. Det gällande energieffektivitetsdirektivet innehåller omfattande åtgärdsprogram samt enskilda åtgärder runt EU:s energieffektivitetsmål på 20 % för 2020. Europeiska rådet fastställde 2014 ett energieffektivitetsmål på 27 %, som ska ses över senast 2020 ”med siktet inställt på en unionsnivå på 30 %”. På grundval av detta fastställs genom förslaget ett bindande energieffektivitetsmål på 30 % för 2030 på EU-nivå. Genom förslaget införs bestämmelser som dels är avsedda att avlägsna hinder på energimarknaden och avhjälpa marknadsmisslyckanden, dels lägger grunden för fastställandet av vägledande nationella energieffektivitetsmål och energieffektivitetsåtgärder för 2020 och 2030.

2 Huvudsakligt innehåll

I direktivförslaget ändras artiklarna 1 och 3 så att de inför ett bindande energieffektivitetsmål på EU-nivå på 30 % för 2030. På medlemsstatsnivå fastställs inga bindande nationella mål, men medlemsstaterna ska anmäla sina vägledande energieffektivitetsåtgärder för 2030 i sina nationella energi- och klimatplaner.

Enligt förslaget kommer kommissionen att bedöma vägledande nationella energieffektivitetsåtgärder för 2030 och fastställa nödvändiga processer för att säkerställa att dessa åtgärder tillsammans uppnår unionens energieffektivitetsmål för 2030. Dessutom kommer kommissionen att utvärdera framstegen när det gäller energieffektivitet i riktning mot målet för 2030 och föreslå ytterligare åtgärder om medlemsstaternas åtgärder inte är på rätt väg för att nå detta mål.

I lagstiftningsförslaget (COM(2016) 759 final) gällande styrningen av energiunionen som publicerades i samband med paketet för ren energi fastställs villkor enligt vilka kommissionen utvärderar vilka framsteg unionen och medlemsstaterna gjort i sin helhet när det gäller att uppnå de mål som fastställts för 2030.

Enligt förslaget utgår artikel 4 om byggnadsrenovering, enligt vilken medlemsstaterna ska upprätta långsiktiga strategier för att få till stånd investeringar i renovering av det nationella,

såväl offentliga som privata, byggnadsbeståndet av bostadshus och kommersiella byggnader. Kommissionen föreslår att artikel 4 ska överföras till direktivet om byggnaders energiprestanda (COM(2016) 765 final) eftersom långsiktiga strategier för byggnadsrenovering har en nära koppling till långsiktiga planer för nära-nollenergibyggnader och minskning av koldioxidutsläpp från byggnader.

Kommissionen föreslår att artikel 7 ska ändras så att tiden för tillämpning av kvotplikten för energieffektivitet efter 2020 ska fortsätta till 2030. Enligt artikel 7.1 i förslaget ska medlemsstaterna dessutom fortsätta att uppnå nya årliga besparingar på 1,5 % för tio år i taget efter 2030. Skyldigheten skulle slopas om kommissionen i sin översyn 2027 bedömer att en ny tio år lång energisparperiod inte längre är nödvändig för att uppnå unionens långsiktiga energi- och klimatmål för 2050.

Genom ändringarna i artikeln eftersträvar kommissionen att förtydliga regleringen enligt vilken medlemsstaterna kan uppnå de energibesparingar som krävs genom ett med direktivet förenligt kvotpliktsystem för energieffektivitet, alternativa åtgärder eller en kombination av dessa båda metoder. Kommissionen föreslår också en ändring av bilaga V för att förenkla hur energibesparingar ska beräknas och för att klargöra vilka besparingar som kan utnyttjas i tillämpningen av artikel 7.

Det föreslås att i artikel 7 om energisparplikt ska införas de nya artiklarna 7 a och 7 b, i vilka det föreskrivs om ett kvotpliktsystem för energieffektivitet (7 a) samt om alternativa politiska åtgärder (7 b). Enligt förslaget ska medlemsstaterna införa system för mätning, kontroll och verifiering, inom ramen för vilka dokumenterade besiktningar ska utföras på en statistiskt signifikant andel och ett representativt urval av åtgärderna för förbättrad energieffektivitet (artiklarna 7a.4 och 7b.3). Vid planering av energibesparingar som genomförs i form av alternativa politiska åtgärder ska medlemsstaterna enligt artikel 7b.2 också ta hänsyn till effekten på hushåll som påverkas av energifattigdom.

I direktivförslaget ändras artikel 9 om mätare och artikel 10 om fakturering så att de i fortsättningen endast tillämpas på gas. Enligt kommissionen kompletteras artiklarna med en ny artikel 9 a om nya, liknande och tydliga bestämmelser som endast är tillämpliga på uppvärmning, kylning och varmvatten för hushållsbruk som tillhandahålls från centrala källor.

En viktig ändring som kommissionen föreslår är att en åtskillnad mellan slutkunder och slutkonsumenter ska införas för att bestämmelserna på ett tydligt sätt ska kunna tillämpas i flerfamiljshus och byggnader för särskilda ändamål. I artikel 9 a om mätning och individuell mätning av samt fördelningen av kostnaderna för uppvärmning, kylning och varmvatten för hushållsbruk föreslås att det installeras individuella mätare i flerfamiljshus och byggnader med flera användningsområden som har en central värme-/kylkälla, eller som försörjs från fjärrvärme- och fjärrkylsystem.

Kostnadseffektivitet och teknisk genomförbarhet beaktas i förslaget, men enligt artikel 9a.3 ska det alltid tillhandahållas individuella mätare i nya byggnader eller när en byggnad genomgår omfattande renovering, såsom fastställs i direktiv 2010/31/EU. Enligt förslaget kan tydlig återkoppling i rätt tid till konsumenterna om deras faktiska energianvändning bidra till minskade energikostnader. Med tiden ska mätningen av värme- och kylenergi samt varmvatten genomföras med mätare för fjärravläsning så att konsumenterna på ett kostnadseffektivt sätt kan få uppgifter om användningen på regelbunden bas. Kommissionen föreslår också att bilaga VII ska ändras för att säkerställa överensstämmelse med artiklarna 9–11.

3 Förslagets konsekvenser

3.1 Konsekvenser för den nationella lagstiftningen

Direktivförslaget påverkar den finländska lagstiftningen. Det gällande energieffektivitetsdirektivet har huvudsakligen verkställts genom energieffektivitetslagen (1429/2014) och lagen om ändring av energieffektivitetslagen (1338/2016), som trädde i kraft i början av 2017. Det finns också andra författningar med nationell reglering som berörs av direktivet, till exempel statsrådets förordning om energibesiktningar (20/2015). De energisparmål som avses i artikel 7 i energieffektivitetsdirektivet har i Finland verkställts genom alternativa åtgärder såsom systemet med energieffektivitetsavtal. Bestämmelserna i direktivförslaget förutsätter ändringar i den nationella lagstiftningen, i synnerhet vad gäller mätning av energianvändning (den föreslagna artikeln 9 a), fakturerings- och förbrukningsinformation (den föreslagna artikeln 10 a) samt kostnader för tillgång till mättnings- och faktureringsinformation (den föreslagna artikeln 11 a). När direktivförslaget genomförs förutsätts en ändring av åtminstone lagen om bostadsaktiebolag (1599/2009).

3.2 Ekonomiska konsekvenser

Energieffektivitetsmål

Syftet är att det nationella energieffektivitetsmål som krävs i förslaget ska fastställas i enlighet med den nationella energi- och klimatstrategi som statsrådet godkände i november 2016, så det torde inte medföra några merkostnader. Det ser heller inte ut som om EU:s gemensamma bindande energieffektivitetsmål på 30 % för 2030 direkt kommer att medföra några merkostnader i Finland. Om de nationella energieffektivitetsåtgärderna inte är tillräckliga för att uppnå EU:s gemensamma mål, kan eventuella nya åtgärder om vilka beslutas i ett senare skede medföra kostnader även för Finland.

Energisparplikt

Om Finland genom ett effektivt verkställande av energieffektivitetsavtalen och andra tillgängliga alternativa åtgärder uppnår energibesparingsmålet enligt artiklarna 7 och 7 a, skulle merkostnaderna i stor utsträckning begränsas till det administrativa arbete som orsakas av eventuella förändringar vad gäller rapportering och uppföljningsförfaranden. I annat fall kommer ibruktagandet av ett kvotpliktsystem för energibesparing som inte passar vår lilla marknad att medföra en betydande kostnad för förvaltningen bland annat till följd av övervakning och för energibolagen för genomförande av energibesparingar.

Lägenhetsspecifik mätning och fakturering av uppvärmning och kylning

Genomförandet av lägenhetsspecifik mätning av värme- och kylenergi i enlighet med artikel 9a.2.1, där mätare ska tillhandahållas i alla enheter, till exempel lägenheter, medför mycket betydande kostnader. Genomförandet av lägenhetsspecifik mätning av värme- och kylenergi i enlighet med artikel 9a.2 tredje stycke i samband med nybyggnation eller större renoveringar medför betydande kostnader.

3.3 Miljökonsekvenser

Förslaget strävar till att säkerställa och främja genomförandet av energieffektivitetsåtgärder på EU-nivå. Förbättrad energieffektivitet minskar behovet av produktion, överföring och distribution av energi, vilket i sin tur minskar de skadliga miljökonsekvenserna till följd av produktion och användning av energi.

4 Förslagets rättsliga grund och förhållande till subsidiaritetsprincipen och proportionalitetsprincipen

Den rättsliga grunden för förslaget är artikel 194.2 (energi) i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (EUF-fördraget). Förslaget behandlas i vanlig lagstiftningsordning i enlighet med artikel 294 i EUF-fördraget och beslut om godkännande fattas i rådet med kvalificerad majoritet. Samma rättsliga grund gäller även för direktiv 2012/27/EU, vilket inte ändras genom förslaget. Den rättsliga grunden för förslaget till direktiv kan anses vara adekvat.

I förslaget motiveras åtgärderna på unionsnivå med att man inte i tillräckligt hög grad har lyckats nå energieffektivitetsmålen enbart genom medlemsstaternas åtgärder. Vad gäller proportionalitetsprincipen anser kommissionen att de föreslagna ändringarna inte går utöver vad som är nödvändigt för att nå de angivna målen. I ändringsförslaget kommer den nuvarande lagstiftningsramen att anpassas med beaktande av målen för 2030.

På nationell nivå har det i Finland uttryckts oro över förändringarna i artikel 9 a i direktivförslaget gällande lägenhetsspecifik mätning och installation av värmefördelningsmätare. Ur Finlands perspektiv kan regleringen till dessa delar gå för långt och i onödigt stor utsträckning ändra det nationella systemet. Med tanke på de möjligheter till flexibilitet och undantag som utkastet till direktiv lämnar samt målen för förslaget till direktiv, kan förslaget till direktiv ändå anses uppfylla subsidiaritetsprincipens och proportionalitetsprincipens krav.

5 Ålands ställning

Enligt 18 § 7 och 22 punkterna i självstyrelselagen för Åland (1144/1991) har landskapet Åland behörighet i frågor som berör byggnads- och planväsendet samt näringsverksamhet.

6 Den nationella behandlingen av förslaget och behandlingen i Europeiska unionen

Utkastet till U-skrivelse behandlades i energi- och EURATOM-sektionen den 16 januari 2017. Man har också begärt kommentarer om utkastet till U-skrivelse av justitieministeriet, miljöministeriet och Energimyndigheten.

Förslaget till ändring av energieffektivitetsdirektivet offentliggjordes som en del av kommissionens paket för ren energi (30.11.2016). Kommissionen presenterade innehållet i paketet för ren energi på en allmän nivå i energiarbetsgruppen den 13 december 2016 och det fördes en kort inledande diskussion om ämnet.

7 Statsrådets ståndpunkt

Statsrådet anser att det är viktigt att främja energieffektivitet och arbetar fortsättningsvis aktivt för att uppnå EU:s gemensamma energieffektivitetsmål på 20 % för 2020.

Finland anser att kommissionens förslag om att huvudsakligen rikta nya åtgärder som syftar till att uppnå energieffektivitetsmålet för 2030 till att minska energianvändningen i byggnader, trafik och produkter som förbrukar energi, till att utveckla finansieringsverktyg för att påskynda investeringar i energieffektivitet samt till att stödja forskning inom området är motiverat. Likaså understöds de mål som kommissionen lyft fram gällande samproduktion av el och värme samt ett mer omfattande utnyttjande av fjärrvärme och fjärrkyla.

Energieffektivitetsmål

Finland anser att det är bra att det energieffektivitetsmål som kommissionen förslår för 2030 huvudsakligen fastställs på samma sätt som EU:s gemensamma indikativa energieffektivitetsmål för 2020, som inte har fördelats på medlemsstaterna. Kommissionen föreslår att energieffektivitetsmålet ska höjas från 27 % som Europeiska rådet beslutade i oktober 2014 till 30 % och ändras från indikativt till bindande.

Finland kan, med beaktande av EU:s klimat- och energimål för 2030 samt de allmänna målen för utsläpp av växthusgaser fram till 2050 och energieffektivitetsåtgärdernas betydelse för uppnåendet av dessa, godkänna EU:s gemensamma indikativa energieffektivitetsmål på 30 % för 2030. Finland anser att det är viktigt att man vid fastställande av det nationella målet för energianvändning i tillräckligt hög grad kan beakta förändringarna i energienergianskaffningen och verksamhetsförutsättningarna för energiintensiv industri. Finland förhåller sig förbehållsamt till ett bindande, för EU gemensamt energieffektivitetsmål på högst 30 %.

Finland har i beredningen av EU:s energi- och klimatpaket för 2030 lyft fram att det endast bör innehålla ett bindande mål, som är ett mål för utsläppsminskning. Finland har ansett att flera bindande mål förhindrar en fullständig optimering av åtgärder och ett mer kostnadseffektivt verkställande. Om flera bindande mål införs och verkställs fungerar också utsläppshandeln sämre. Finland har ett betydligt ambitiösare mål än EU vad gäller förnybar energi, så i fråga om detta är EU:s mål inte utmanande för Finland.

Vad gäller Finlands ståndpunkt har statsrådet linjerat att Finland är beredd att diskutera ett fastställande av EU:s gemensamma, vägledande energieffektivitetsmål till 25–30 % innan Europeiska rådet i oktober 2014 beslutade om EU:s energi- och klimatmål för 2030.

EU:s energieffektivitetsmål och -åtgärder får inte äventyra EU:s konkurrenskraft med tanke på tredjeländer och medföra en orimlig börda för medborgare och företag. Statsrådet betonar samtidigt vikten av kostnadseffektiva åtgärder.

Med tanke på effekterna av energieffektivitetsmålet är det viktigt att beakta på vilken bas målet räknas. Beräkning av primärenergi omfattar all energi som produceras och används i ett medlemsland. Därmed gör ersättande av elimport med egen värmekraft, inbegripet kärnkraft, det mer krävande att förbättra energieffektiviteten eftersom verkningsgraden för värmekraft vanligen är under 40 % i EU:s statistik medan den för importerad el är 100 %. Man bör i beräkningen av energieffektiviteten vid sidan om primärenergi även granska den slutliga energianvändningen, vilket kommissionen framför i sitt förslag.

Förslaget till direktiv innehåller motsvarande flexibilitetselement vid fastställande av målet för den nationella energianvändningen för 2030 som det nuvarande direktivet för 2020. Dessa möjligheter till flexibilitet är väsentliga för Finland. Det är viktigt att en medlemsstat då den fastställer ett mål kan beakta nationella särdrag och fastställa sitt mål på annat sätt än som en absolut nivå för primärenergiförbrukning. För Finlands del är det viktigt att sättet på vilket målet beräknas inte står i konflikt med strävan mot en högre energisjälvförsörjningsgrad och den ökade användningen av förnybara energikällor.

Energisparplikt

Kommissionens förslag gällande behörigheten hos kvotpliktsystemet för energieffektivitet och de alternativa åtgärder som används i stället för detta och beräkningen av energibesparing har i stor utsträckning utarbetats utifrån pliktprogrammet för energibolag. I sin föreslagna form fungerar de väl i sådana länder som i stället för ett pliktprogram använder sådana alternativa åtgärder som framförs i förslaget. Beräkningen av energibesparing i enlighet med kommissionens förslag kommer att vara mycket besvärlig och den administrativa bördan kommer ytter-

ligare att ökas på grund av skyldigheten att upprätta ett referensscenario, som är ett nytt krav i förslaget. Beräkningsförfarandena bör göras smidigare jämfört med nuläget och medlemsstaterna ska med en rimlig arbetsinsats kunna ta i bruk de nya förfarandena, och de får inte medföra en större administrativ börda eller stora kostnader för den som använder energi.

Utgångspunkten är att alla besparingar från alla åtgärder ska kunna räknas med i sparmålet. Den i förslaget framförda tanken om att endast energibesparingar tack vare politiska åtgärder ska tas i beaktande (additionalitet) medför problem vad gäller verifiering. Statsrådet anser att definitioner kring beräkningen av energibesparing, såsom begreppet besparingarnas additionalitet, inte ska ändras i den här uppdateringen. De nya förfarandena i beräkningsbestämmelserna förutsätter att de nuvarande rapporterings- och uppföljningsförfarandena ändras och kan medföra onödiga fördröjningar i verkställandet av direktivet.

Statsrådet anser att bestämmelserna om godkännande av tidiga åtgärder och om åtgärder som genomförs före 2021 och som påverkar energibesparingen ännu efter 2020 måste förtydligas. Det finns skäl att säkerställa att den energibesparing som åstadkoms tack vare åtgärder som vidtas före 2021 och vars energisparande effekt sträcker sig till tiden därefter får räknas till godo på ett rättvist sätt.

Mätning och kostnadsfördelning

En centralt problem för Finland är kravet på lägenhetsspecifik mätning av användningen av värme och kyla i objekt som har en central värme-/kylkälla eller som försörjs från fjärrvärme- och fjärrkylsystem. I befintliga byggnader är man på grund av tekniska problem i anslutning till installeringen av individuella, lägenhetsspecifika mätare oftast tvungen att ta i bruk värmefördelningsmätare (heat cost allocator). Utredningar har visat att dessa inte ger några betydande besparingar i Finland. När behovet av uppvärmning minskar och byggnadernas energieffektivitet ökar kan kostnaderna ofta till och med bli större än den eventuella nytta som installeringen av värmefördelningsmätare medför ur ett kostnadsperspektiv.

De cirka 90 000 bostadsaktiebolag som registrerats i handelsregistret omfattar närmare hälften av alla bostäder i Finland. Aktielägenheter i bostadsaktiebolag utgör en klar majoritet av de enheter i flerbildshus som avses i direktivet och för vilka det föreslås utvidgad användning av mätare och värmekostnadsfördelare.

Fördelningen av kostnaderna för husbolagets gemensamma anskaffning av värme och vatten för hushållsbruk mellan aktieägarna regleras i lagen om bostadsaktiebolag. Lagen utgår från aktieägarnas skyldighet att betala det bolagsvederlag som bestäms i grunden för vederlaget i bolagsordningen för förvaltningen av byggnaderna och för att täcka kostnaderna för anskaffning av tjänster med anknytning till boendet. Då aktieägarna i bolaget köper aktier anses de godkänna att kostnaderna för fastighetsförvaltning och anskaffning av tjänster med anknytning till boendet fördelas i enlighet med grunden för vederlaget i bolagsordningen. Ägande av bostadsfastigheter i form av bostadsaktiebolag, aktieägarförvaltning och fördelning av boendekostnaderna är ur europeiskt perspektiv ett avvikande system, vars särdrag bör beaktas i den fortsatta beredningen av förslaget till direktiv.

I lagen om bostadsaktiebolag föreskrivs inte om vissa grunder för vederlaget som ska tillämpas till exempel för att täcka kostnaderna för anskaffning av värme eller vatten, utan husbolagets aktieägare kan besluta om detta enligt principen om avtalsfrihet. Å andra sidan nämns faktisk vattenförbrukning som kan mätas på ett tillförlitligt sätt separat i lagen som en sådan grund för vederlaget i bolagsordningen som kan tas i bruk genom ett vanligt majoritetsbeslut på bolagsstämman. Vad gäller vattenförbrukning bedömdes systemet som grundar sig på lägenhetsspecifik mätning i samband med stiftandet av lagen vara en sådan tillräckligt tillförlit-

lig och rättvis grund för fördelning av kostnaderna om vars ibruktagande aktieägarna ska kunna besluta genom ett enklare förfarande än för en vanlig ändring av bolagsordningen. Lagen avviker från tillämpningsområdet för direktivförslaget såtillvida att en övergång till en vederlagsavgift som grundar sig på mätning av förbrukningen ska kunna beslutas av aktieägarna även i fråga om vatten, och lagen föreskriver inte separat om mätning av kostnaderna för förbrukning av endast varmvatten.

I samband med beredningen av lagen om bostadsaktiebolag övervägde man att tillämpa en lättare bolagsordning även för mätning av förbrukningen av andra nyttigheter än vatten. Fördelarna och kostnaderna kring mätning av övriga nyttigheter, såsom uppvärmning av lägenheten, ansågs dock vara oklara. I fråga om uppvärmningskostnader kan till exempel aktielägenhetens placering i byggnaden, konstruktionernas isolering och andra faktorer som aktieägaren inte har kunnat förutse då lägenheten anskaffades kan då påverka kostnadsfördelningen på ett sätt som lägenhetens innehavare inte kan påverka (RP 24/2009 rd. s. 146). Av samma orsaker är även den lägenhetsspecifika mätning av användningen av värme som avses i artikel 9 a i förslaget till direktiv problematisk.

Fördelning av värme- och vattenkostnader enligt förslaget till direktiv innebär en betydande avvikelse från systemet enligt den nuvarande lagen om bostadsaktiebolag och verkställandet av förslaget skulle kräva en ändring av lagen om bostadsaktiebolag, åtminstone vad gäller bestämmelserna om vederlagsavgift. Eftersom det åtminstone i de finländska förhållandena verkar tvivelaktigt att man genom fakturering som grundar sig på mätning eller värmekostnadsfördelare enligt direktivet skulle uppnå sådana kostnads- och/eller energibesparingar som klart skulle överskrida kostnaderna för att ta i bruk och underhålla systemet, har statsrådet som mål att försöka bevara möjligheten till ett system likt det nuvarande i fördelningen av värme- och vattenkostnader.

För Finlands del är det viktigt och nödvändigt med en sådan punkt som finns i förslaget och som redan ingår i det nuvarande direktivet, enligt vilken värmemätare och värmekostnadsfördelare inte behöver tas i bruk om medlemsstaten kan bevisa att det inte är kostnadseffektivt att installera dessa.

Kommissionens nya förslag förutsätter att mätning och fakturering av uppvärmning per lägenhet/slutkund dock alltid ska tas i bruk om det handlar om en ny byggnad (som byggs efter 2020) eller en byggnad som genomgår en omfattande renovering som har en central värmekälla eller som försörjs med fjärrvärme. Bestämmelserna om mätning av uppvärmning och kostnadsfördelning bör fortsättningsvis ge medlemsstaterna möjlighet att avvika från kravet på mätning och kostnadsfördelning både i samband med nybyggnation och omfattande renoveringar om de investeringar som mätningen eller kostnadsfördelningen kräver och de årliga driftskostnaderna överskrider den nytta som uppnås eller om ordnandet av mätningen i samband med renoveringen är mycket svårt ur tekniskt perspektiv.

Finland stöder inte de förändringar gällande mätning av uppvärmning och kylning (artiklarna 9 och 9 a) som kommissionen föreslår, men strävar efter att hitta en kostnadseffektiv och flexibel lösning.